

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CARRER NOU, 45

ANY III — NUM. 60
BARCELONA, 10 DE GENER 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

Después del M. T. K,
i del célebre U. T. E,

el "Fortpienc" hace un partido
con el club R. I. P.

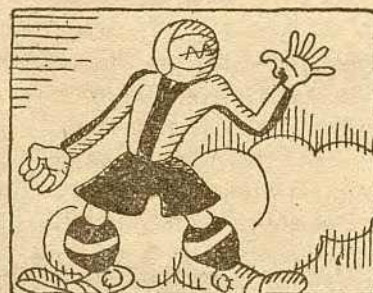
Astragados de franceses,
checo, suizos y húngaros,
llegan a nuestra ciudad
jugadores de otros mundos.

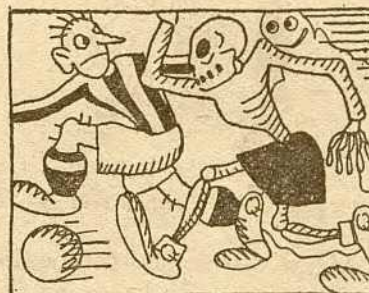
Entre momias y difuntos
y esqueletos espectrales,
nace un equipo completo
de once internacionales.

Los equipos de postín,
viendo a tan macabro equipo,
sienten vómitos, mareos,
flatos, náuseas y hipo.

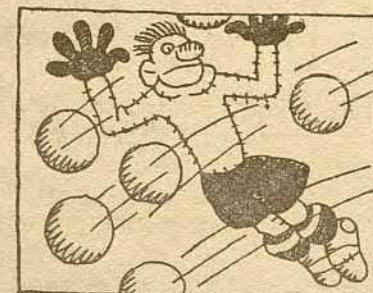
Mas el «Fortpienc», dando pruebas
de gran deportividad,
desafía a los espectros
con rara serenidad.

Empieza duro el partido
entre gran expectación;
se hace el pase de la muerte
con extrema precisión.

Un muerto es zancadilleado
y un espectro se lesiona;
el público increpa al árbitro:
—Pepa! Burro! Seba! Mona!

La momia en la delantera
mete seis gols por segundo;
el «Fortpienc» se desespera
con sentimiento profundo.

Quedan por fin 100 a 0
a favor del «R. I. P.»;
hay tiros, piñas y palos
y golpes de samalé.

Hay cuatro momias contusas
y siete muertos heridos,
un espectro lesionado
y difuntos fallecidos.

EL "XUT!" (Segona època)

Redactor cap	Sr. Dova.
Redactor sots-cap	» Quirova.
Redactor sidralista <i>amateur</i> de futbol	» Quicoff-Plongeon.
Corrector d'atzagaiades i entrevistador	» Cuscunilles.
Redactor de boxa	» Frare del baròmetre.
Redactor de bicicleta	» Saragosano.
Redactors gràfics	Srs. Dova (fill) i K. Melo
Conseller tècnic	El mosso encarregat, etc.
Coro, gent del poble, gendarmes, pescadors, etcètera	

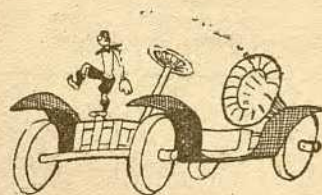
QUATRE PARAULES

Hem treballat sempre amb el cor a la mà i de cara a la llum, per a que els nostres actes puguin ésser jutjats per totes les generacions que ens han precedit i per les que vindran.

Si hem devingut inter-planetary, ho devem als mèrits i no a les amistats. Els nostres enemics són els que fan favors i els nostres amics els que no poden fer-ne.

Això és deportiu i higiènic, però no és alimentici. Ja ho sabem i ens en congratulem, car, d'haver obrat a la inversa, ¿podríem avui augmentar el preu del setmanari amb la seguretat de que tots ens ajudaran? No!

¿Qui ens treu del cap que dintre de poc temps no arribem a publicar 300 pàgines en tricolor

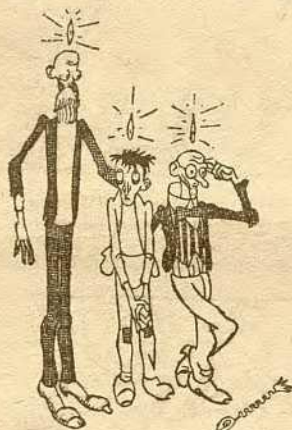
El «Fràgil H.P.»

i *cantos dorados* i el nostre «Fràgil H.P.» no es converteixi en un «Rolls-Roice»?

Apa, apa! Poca broma i a la feina!

ELS TEMPS CALAMITOSOS

Quan vàrem començar, posésem una *trista màquina* de comptendre i una rotativa de saldo. Un supervivent de la guerra

Els senyors Dova, Quirova i Quicoff quan es va fundar el XUT!

d'Àfrica componia, compaginava i imprimia. En Dova, en Quirova i en Quicoff-Plongeon s'enternien a cada aparador de tocineria i els seus badalls espantaven les mosques.

Les entrevistes eren impossibles de fer, car a tot arreu ens barraven el pas, tement un sablasso.

EL GENI DE L'AMO

L'Amo estava sempre de mal-humor. No hi havia quartets. La caixa tancava unes sabates velles d'en Quirova, una espina d'arengada i un joc de cartes incomplet.

Quan un de nosaltres necessitava una pesseta, tenia d'enginyar-se engatussant a l'Amo posant a contribució tot el seu enginy.

—Vénen a cobrar el gas!— deia en Quicoff, acostant-se a l'Amo misteriosament.

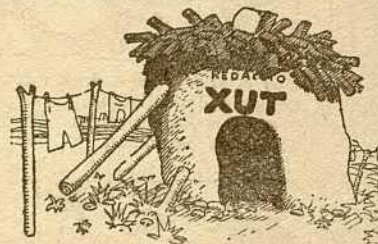
—Bo! El gas! Digui que no en volem més, de gas! Que ja ens el farem nosaltres!... Au!... Apa, que no estic per romanços ara!

—Pst! Total puja 3'62 i em sembla que no val la pena de que ens quedem a les fosques.

—Està bé! Tingui i pagui'l, però digui-li que ho trobo car!

En Quicoff no compareixia fins al cap de tres dies.

El gas, durant aquells dies, havia sigut l'esmorzar, el dinar i el sopar d'en Quicoff.

La primitiva Redacció del XUT!
(Model Troglodita)

GENT D'UPA

El professor Einstein, de pas per Barcelona, ens visità l'any passat. Gràcies a les seves ensenyances podem avui romandre

impassibles, per més resultats catastròfics que veiem, car estem convençuts de què tot és relatiu.

El senyor Boas, l'àrbitre que no va saber acontentar al «Barcelona», també estigué unes hores entre nosaltres, i com a record guardem encara la burilla d'un *puro* que ens va regalar i que varem fumar-nos entre tots.

Ens visitaren també en aquells temps els senyors Cabot, Matas, Peris, etc.

LA NÓMINA

Com que els ingressos eren migrats, les despeses eren migrades.

En Dova guanyava 3'75 cada mes; en Quirova, 2'40, i en Quicoff, 0'95. En K. Melo treballava de franc, però se li descompitava lo que trencava.

SANT SILVESTRE

La Redacció en pes acordà nomenar a Sant Silvestre patró dels futbolistes.

El dia de dit sant es va organitzar una festa, que encara la recorden amb fruïció els felïços mortals que varen poder assistir-hi.

La Redacció estava engalanada amb sortija i una col·lecció de bèsties dissecades cedides galantment pel Museu Martorell. Una orquestra de cecs tocava el «Jo te l'encendré» i el «¡Retírate, por Dios, Pepito!». Una catifa formada amb trossos de paper secant apagava el grinyolar de les espadnyes de xarol. Tot donava la sensació d'un *cotillón* de gala a casa d'uns marquesos.

En Dova ballava amb el senyor Torres Ullastres. En Quirova, amb en Casterlenas; i l'Amo es passejava de bracet del senyor Cabot.

El buffet era proveït de llesques de pa amb oli, d'*emparedados* de cacauet i sidral.

Tots nosaltres, quan recordem

aquesta festa tan simpàtica, ens sentim commoguts en lo més íntim.

APARICIÓ D'EN CUSCUNILLES

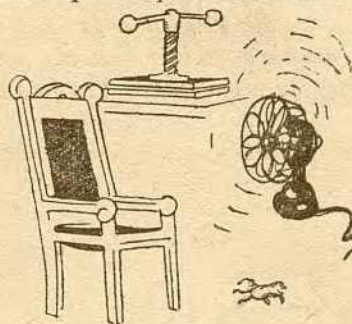
Un matí cru d'hivern, a l'anar a obrir la Redacció, ens trobàrem un embolic de draps al pe-

*Els redactors Dova, Quirova
i Quicoff en l'actualitat*

drís de la porta. L'embolic grinyolava llastimosament. Se'ns va glaçar el cor i tots ens sentírem encuriosits per saber el que contenia.

Era una criatura de bolquers! Tots llengàrem un «ah!» i a corre-cuita el pujàrem prop del ventilador per a que reaccionés.

Relíquies

Celebràrem consell i acordàrem quedar-nos-el, a condició de què fos útil per a quelcom. En Dova va preparar-li un biberó de tinta i als deu minuts d'haver-la païda ja escrivia lo següent:

«Tengo 15 días y me llamo Cuscunillas. Sólo sé decir «¡güé, güé!», pero escribo de futbol con gracia.»

L'Amo tingué una gran ale-

gria. Va creure que, tan petit, no voldria cobrar.

LA GRAN TIRADA

Amb motiu de l'extraordinari que férem el dia que va posar la primera dent en Barrachina, logràrem arribar a tirar 99,999 i *pico* d'exemplars.

La Redacció en pes es va emborratxar amb sidral i aquell mateix dia l'Amo va comprar el «Fràgil H.P.» que és el nostre orgull.

LES VAQUES GRASSES

Els temps han canviat. Avui, el que no fuma *puro*, és *opiòmaco*. El sidral el prenem de la «Viuda», i quan ens trobem amb algun periodista deportiu ens compadim, dintre del nostre abric de pells, de la seva insignificança.

Que en som de rics! Que n'estem de tips!

LO QUE ARRIBAREM A FER

El XUT! es proposa acabar amb els *enragés*, acovardir als que remenen les cireres, deixar el futbol net de maquiavelismes convertint-lo en esport, separar la política del futbol i ensenyar les vergonyes de tots els que no filen prou prim.

MANDANGA

Això; que no ens ho treguin del cap. No volem res seriósment. Hem nascut «mandangueros» i «mandangueros» morirem.

La barrila i la brometa suada ens costaran disgustos, però nosaltres morirem, si arriba el cas, víctimes del *deber*, recitant allò:

*Ves per on!
Mira què tal!
Olvida las penas
bebiendo sidral!*

Tots

Elogi de la poca-solta

Des de que a la terra hi ha savis—i d'això ja fa moltes centúries,—la poca-solta, gràcil i estrident, ha sigut considerada com a enemiga de la lògica, com avui en Matas és tingut per adversari d'en Cabot i en Trabal, de La Jornada. La lògica, rectilínia, feixuga, empipadora per als esperits inquiets com són els que gaudim la gent d'aquesta casa, és lo que treu el relleu de les coses i les allisa i les unifica. Un diari escrit amb lògica sembla fet tot ell per l'«Spectator». Avor-reix més que un article d'en Paco Madrid. Es antipàtic com un senyor Esteve, soci incondicional i cridaner. Enfarfega. En canvi, un diari francament i obertament poca-solta, alegre l'existència, és bo pel païdor i no encaparra.

Ja és hora que la poca-solta faci sa via, sense trabes ni lligams. Si en el terreny dels fets la poca-solta impera, i la gent, insensiblement, s'hi torna, per què la prosa escrita té d'anar a raure als camins marcats, i no pot fer

una tombarella, d'inoportunitat força oportuna, quan el seny recomana un comentari seriós?

D'exemples de poca-solta viscuda la vida n'és atapeïda. Aquí tenen el «Barcelona», el club dels socis en multitud. Ve un jorn aciago en què en Sami—davanter-centre «si us plau per força»—rep un tanto i té de reposar uns quants dies. El club té un davanter que es diu Gràcia, que a València, anant de bolo, ha fet esgarriar. Es un bon davanter-centre, malgrat l'opinió dels savis, els eternals savis. Lo lògic hauria sigut que en Gràcia, en un recent partit de compromís, hagués substituït a en Sami, oi? Doncs aquí entra l'alegria poca-solta. Per ocupar el lloc del mago del balón hi claven en Carulla, un mig, que d'això de l'atac n'està peix fins a les «hèlices». La qüestió és fer riure, i lo demés, fondos d'en Masferrer.

La poca-solta—que és la nostra norma—reivindica els seus drets. De mica en mica es fica en

el «sacerdoci de la premsa», en els acords de directives i en les parades d'en Zamora. Això ens encoratja més que si en Cardona ens trobés simpàtics. No estem sols. Ja fem colla.

El segle que ve, serà el segle de la poca-solta. I quan tot el món ho sigui, llavors farem el XUT! seriósament, per a ésser més poca-soltes.

XAVET

“Sportsman”

Aquest és el títol d'una revista bilbaïna d'esports que ens té locats.

Ens diu guapos, imparcials i graciosos, i mentrestant aprofiteja la ocasió per a reproduir mig XUT! en les seves pàgines. A nosaltres, la cosa mai ens ha fet perdre el coneixement, i per això, mentre ens cau la baba llegint els elogis, sentim una certa escama al veure com s'aprofiten del nostre fósforo.

Amics d'Sportsman, és qüestió de comprar un dibuixant i tenir-lo a dieta per a que barrini idees genials. Del contrari, pujarem a cobrar.

Si no ho hem fet, ha sigut per llàstima, car ens fem càrrec de lo difícil que deu ésser trobar un Dova, un Quirova, un Quicoff o un K. Melo a Bilbao.

Ah! Que consti que ens dieu imparcials perquè fem brometa amb les derrotes del «Barça» i de l'«Europa», perquè quan l'«Athletic» va venir a Barcelona a jugar la final del Campionat d'Espanya, vàreu dir que érem uns malabaristas i uns pixolives.

...I això no ho perdonarem en tota la vida. Au! Pela'm aquest préssec!!

EL CÒNCLAVE

A l'estranger, que és el punt més avançat de tot el món, han descobert un procediment per a que el reflí pugui ésser sempre allà on és la pilota. El procediment consisteix en ficar al reflí dintre la pilota, com si fossin carn i ungla. En aquest gravat es pot comprovar l'eficàcia del procediment, car el reflí dona ordres des de dintre i tots ho escolten.

L' EQUIP NACIONAL

o una intervieu "pasterada", o un peu net i l'altre brut

Un servidor, l'altre dia, estava rentant-se els peus a la sala del gramòfon, quan el mosso encarregat de la cacera de puces entrà tot astorat. (Som així, nosaltres. El quarto no li tenim, d'astorat, i el mosso sí.)

—Què et passa, Prudenci?

(No se'n diu, de Prudenci. Es diu *Viriato*, però li diem Prudenci perquè en Dova és amic d'en Bertrana.)

—Que hi ha un senyor que crec que vol fer-li quelcom desagradable.

Ens esveràrem. Per la nostra imaginació desfilaren tots els rellis, jugadors, directius, incondicionals i espectadors que ens tenen tírria. Malgrat que desfilaven de pressa, encara no n'havien passat un centenar, i entre ells en Noga, que el mosso em digué:

—Què: què li dic?

—Porta bastó?

—No. Però jo no me'n fiaria. Ha dit que volia fer-li una «mirani»...

—Una intervieu! Té: amaga el gibrell... Dom les sabates. Amaga el pa, que no sé qui és. Digues-li que passi...

Entrà un xicot amb pinta de *guardameta*. Era un plomífer del *Soria Deportiva* que demanava pel director.

—Ahora clapa, sabe? Como es un gato de los frailes y por la noche va de punta de cigarro, sabe? Pero un servidor soy Cuscunilles, que también hago rollo.

—Yo venía para que ustedes me dieran su opinión sobre el equipo...

Ah, vaja! El fulano volia conèixer l'opinió del XUT! *sobres* això de l'equip nacional! Vaig escopir, vaig posar-me amb fatxa napoleònica i, amb la serie-

tat que empra en Canto Arroyo quan *perora*, vaig dir-li:

—Esto, tiene muchos entrebancos, pues todos hacen la cabeza viva cuando se habla de este tinglado. Si garla usted con Nogareda, le encerrará diciendo que como los de su club no hay de hechos. Si cherrameca con Bordoy, le entabamará asegurando

—El cop se'l va donar a l'hipocondri.

—No ho cregui. El cop me'l vaig donar al gol de dalt!

que los suyos cortan el bacalao. Y si la hace pedar con Martell, le ensarronará enjabonando a los de la colla de La Riva. Aquí, los únicos que somos ecuanimes...

—Ecuá... qué?

—Nimes... somos nosotros. Somos algo tabalotes, pero sabemos la prima y tenemos buena nariz. Nadie nos da urraca por perdiz. Así, pues, apunte, que va de serio.

Portero. Es juego de pocas mesas. Ponga Zamora. Es el que la habilla de más jerseys y su pinta la conoce todo dios. Bordoy no tiene ni mica de elegancia y Estruch es ensopido.

Defensas. Herminio (porque es sevillano y sé bien bien lo que cuesta pasar un sevillano...) y Vallana. (Hay quien garla de un

defensa que se dice Cacao, pero yo no sé pas quién es. Sí, hombre! ¿No ha oído may decir aquello de «cacao y vallana»?)

Medios. Aquí hay hervido. De primer entuvio endiñe usted a Samitier, por tres razones; primera, para empipar a Cabot; segunda, porque lo chafa de aquello más bien, y tercera, porque así no lo pondrán de delantero, donde es una cafetera soviética. En el centro yo pondría a Sancho, que va fuerza a la hora. Meana no va, porque padece de la orina. (Mea...; na!) Y en el otro costado, pongo a Corsinos, porque soy amigo de Corbinos y el nombre se semeja.

Ahora, los delanteros. De golpe y vuelta, meto a Piera. Tiene unos centros que ni la calle de Alcalá, que es donde están los de upa, de Madrid. Después, pongo a Carmelo. A nadie le amarga un dulce, sabe? Cuando juega Carmelo, alguno llepa. En el centro a Zabala. A Travieso lo dejo de rincón porque aun me enrecuerdo que de marrec, por travieso, me daban cada atún! En el interior, a Alcántara, que cuando le eructa aun hace tronar y llover, y en el extremo a Aguirrezabala, que es fuerte como una mala cosa y gamba como un rayo... Qué: ¿le hace pieza?

—Psh! Verá...

—¡Ay, vatúa! ¿Es que cree que somos unos estaquirotos? Sepa que...

—Sí. Pero yo venía a consultarles sobre el equipo que debe llevar uno que vaya al Pirineo...

Bueno. Va sortir cap per vall. Encara tenim a l'escaleta tres esglaons escrostonats. I, per això, vaig deixar-me un peu per rentar?

CUSCUNILLES

Una perillosa entrevista amb en Cella

Cinc minuts després del *zapa-teado estomacal* que en Cella va ballar al segon partit amb l'«Slàvia», davant de l'estupefacció de tots els presents i posant en un seriós compromís a l'element de la tribuna, que no sabia quina disculpa treure, l'Amo ens va cridar a un recó i ens va dir:

—Bruixa, fes una entrevista a en Cella. Serà interessant.

—Tiri, home! —li vaig respondre.—Que es creu que m'he begut l'enteniment? Encara que Bruixa, m'estimo la família!

—T'hi van les garrofes!

I amb posat d'Amo, que és un esgarriat posat, ens va plantar. Semblava en Watson castigant un *faut*.

Aquella nit no vaig poder dormir. La veu de la consciència em deia:

—Fes-la. Es el teu deure!

Una altra veu, que devia ésser de l'instint de conservació, em deia:

—No siguis *indio*! Que la faci ell!

Amb tot això, era de dià.

Amant de complir els meus deures, vaig posar un aire de màrtir, em vaig ficar sobre l'estómac el picador de rentar la roba—¡al tanto!—i em vaig des-

pedir de la dona i dels fills, car, contra el que potser pensaven, jo sóc una bruixa mascle.

El domicili deportiu d'en Cella té més aspecte de «kral» africà que d'altra cosa. Està situat cap a Collblanc, en uns turons que tenen gran quantitat de figues de moro i escardots. Es tot fet de troncs d'arbres.

Al trucar a la porta vàrem sentir una suor freda que ens regalimava cara avall i una veu fosca que deia:

—Qui hi ha?

—Ave Maria Puríssima!...—vàrem exclamar nosaltres.

La porta es va obrir i davant nostre ens vàrem trobar l'ésser més terrible del món. Figurin-se un home amb el color d'en Montesinos, la cara d'en Cros i la pinta de M. Boas, vestit d'*indio* amb plomes, pintada la cara i amb unes espines que li travessaven el nas, mentre una grossa anella li penjava del llavi inferior.

—Què vol?—va dir l'estrany personatge.

—Voldríem enraonar amb en Cella.

—Passi.

Les parets eren plenes d'ossos, d'estòmacs dissecats i pulmons

en escabeche. El senyor Cella esmorzava.

—Digui—va dir-nos en to sec a l'albirar-nos.

—Sóc del XUT! i volia entreviuar-lo.

—Digui—va repetir.

—Què li sembla el joc de l'«Slàvia»?—vaig dir-li, per començar.

—Molt saborosos. Hi ha un davanter-centre que, ben rostidet, ha d'ésser cosa bona.

—...?

—L'extrem dreta també té pinta de tenir bon gust. Passat per la paella i amb arròs... Em fa venir salivera! Cregui'm.

—...?

—Sóc un «gourmet». Jo jugo per veure el que trec. L'altre dia—home, l'altre dia va passar-me un cas com un cabàs—vaig veure un *eslavià* que em va semblar bo per fer-lo amb estofat i aprofitar els menuts per fer-los amb cebeta i una mica picants, que és cosa que m'engresca. La cosa no podia ésser més innocent. Corria darrera d'ell i ja li veia els menuts a través del jersey. Quin pedrer, amic meu!... Res: dit i fet. Entabanada *que te crío*. Ell que cau. I jo que amb dues estalones vaig volguer fer-li l'autòpsia alimentícia. En Boas em va treure del camp i els 11,000 em varen abroncar. Per cert, que d'en Boas se'n pot fer un plat amb tall rodó i lloim superior.

—Lo millor d'en Boas—vàrem dir nosaltres—és el fetge... I... no té por que un dia se'l *jalin* a vostè?

—Bah! Podria ésser. Això és com el que caça el senglar. Que el matas: te'n fas un tip; que t'encerta ell: ja has begut oli.

—Què és lo que li fa més il·lusió?

—Diuen que som bruts. No sé pas què hi veuen!

—Ja l'hi he dit: el fetge amb ceba i la sang calenta.

—Té algun projecte per al pervindre a la seva carrera?

—Un que farà forrolla. Els sandwichs que es venen al camp a la mitja part, tinc estudiat que, en lloc d'ésser de vedella—uix!, —siguin de jugador escavetxat a la primera part.

—Com als «toros».

—¡Olé mi cuerpo! Encepegada! Per cert, que vostè, com a bruixa, no té cara de tenir gaire tendrum... Deixi...

Al veure que vol comprovar

les nostres qualitats nutritives, fem un capbuçó per una finestra oberta i aterrem a la carretera.

Correm, correm fins que agafem un autòmnibus d'en Foronda, lo que demostra que no sabíem lo que fèiem.

De poc ens hi va la pell, però hem acomplit la nostra tasca fent la desitjada intervieu al terrible Cella.

L'Amo estarà content. Si ara no ens augmenta el sou, voldríem sapiguer què carai espera!

LA BRUIXA DEL METRO

Talla que tallaràs...

Diu La Jornada Deportiva:

«Antes del anterior partido se jugó este que resultó muy cortito.»

Un partit cortito? Mira quina innovació, Ramoneta!

D'El Mundo Deportivo:

«Durante el cuarto asalto, un uppercut de Frank Puig dá preciso en el mentón de Gómez que cae, levantándose al llegar el árbitro a nueve; repite Frank Puig y Gómez quedó ya para la cuenta.—Sh.»

Encara com no diu para el arrastre.

El mateix, en la ressenya del match d'hockey a París:

«...en la rapidez y certeza del tiro ha frustrado las esperanzas francesas, mostradas en las columnas de los colegas parisinos habrán aparecido con consideraciones que envolverán con un exceso de presunción.»

Paràgraf camelo que tenim l'honor de presentar a la curiositat del lector.

Seguim amb lo mateix del mateix:

«Los españoles lucían la blusa rosa con el león amarillo en el

pecho. Los franceses el maillot azul con el gallo blanco.»

Por un lado un león.

Por otro, un gallo.

Acierto un comentario que me [callo.

Seguim:

«Luego vuelve a atacar Francia y por unos momentos pelagra

la puerta de Isamat. Urquijo hace un gran partido mostrándose en mejor en la labor defensiva española.»

Aquestes ressenyes internacionals us portaran un greu conflicte diplomàtic, amic Torrents. Al tanto!

També d'El Mundo. Este mundo es un fandango!...:

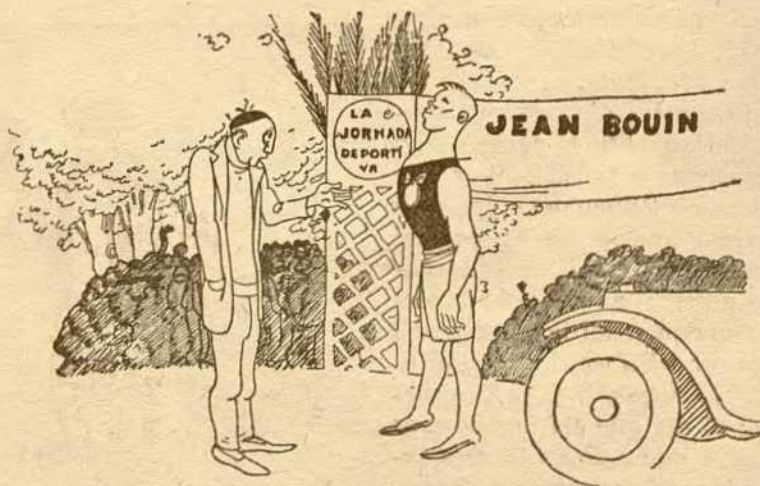
«La Granada, 31.—Ha sido un partido mediocre, de juego duro, pero jugando ambos bandos con muy poco acierto.»

Es allò: «Mi madre, aunque está impedida, la pobre, te quiere tanto.»

Les coses de La Jornada:

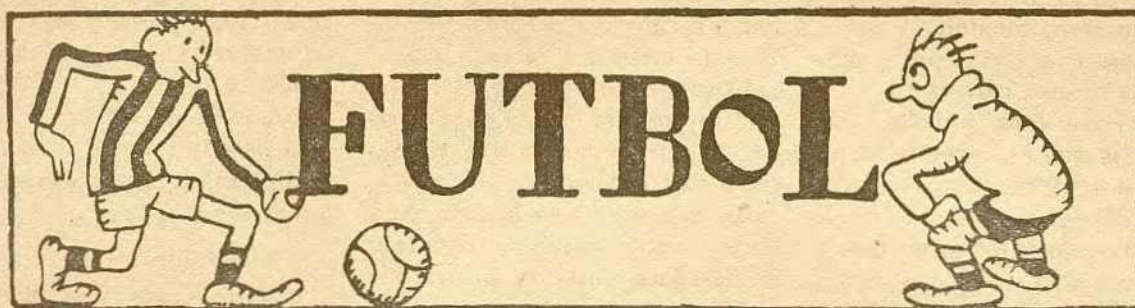
«El señor Bianchi, pilotando un Studebaker, tipo Sports-Big-Six Spcedster, salió el pasado sábado a las 30 y 30 minutos, 32 segundos, tiempo cronometrado por el señor don Sixto Ocamop, de la Plaza de España en dirección a Sans.»

Això de que el senyor Sixto Ocamop cronometrés las 30-30-32, és batre el record del cronometratge, aquí i a Sans.

—Quant t'ha costat aquesta medalla?

—Psh! Mira, un tip de córrer.

Europa - U. T. E.

En Cuscunilles, abans d'ésser redactor del XUT!, era col·leccionista de minerals; dels maons i palets de riera en deia noms enrevessats i estranys, que ni en K. Melo, que sap esperanto, sabia pronunciar. Ara, d'ençà que ha vingut a pertorbar la pau d'aquesta santa casa, que ha tret un nom per cada jugador de futbol. A en Platko li diu *coloso*, perquè diu que l'*oso*, essent hongarès, li escau; a en Jaumandreu li diu *substituto*, perquè no és reserva; però quan falta en Bordoy, juga ell; això ha fet passar-les negres als nostres companys *conscientes*; quan feien una ressenya d'un partit en el qual en Jaumandreu jugués en lloc d'en Bordoy, no sabien com fer-ho per continuar allò de: «*En lugar del titular Bordoy, defendía la puerta del «Europa»...*»; i aquí venien els equilibris: *reserva?*, *suplente?*...; no, senyors: *substituto*.

I jo començo la ressenya parlant del *substituto*, perquè s'ho va guanyar a pols; la por que va passar a Bilbao per culpa d'en Travieso (que ja els en parlaré un altre dia) ens l'ha fet tornar bon porter; aquell esverament que tenia quan sortia a jugar, se'l va gastar a Bilbao, i ara a l'«Europa» ja només li falta la *cohesión*; el dia que els jugadors es recordin que això és lo més indicat per a ésser campions i guanyar partits, aleshores ja anirem bé; amb la *cohesión* es pot anar a tot arreu, fins a Bilbao, i fer

un bon paper; sense ella es va irremissiblement al caos.

Els dos partits amb l'«U. T. E.» han sigut d'aquells que no fan fred ni calor; si no fos perquè en el segon en Cros es va destapar i va tornar a ésser aquell davanter-centre capaç d'eclipsar en Sami, no valdria la pena ni de parlar-ne, però l'actuació d'en Cros va ésser tan estupenda, que en Matas va guanyar dos quilos de cop.

Els resultats foren: 2 a 0 el primer dia i 4 a 2 el segon.

Alanta!

Z.

Barcelona - M. T. K.

...*Los Infantes de Aragón, ¿qué se hicieron?*, que diem els clàssics.

On s'ha d'anar?, que diuen els que no són clàssics.

De primera providència, el «Barça» als aficionats a *los sábados blancos* del camp de Les Corts els va servir un reserva amb Cella i tot, que no es podia demanar res més *etereogeneo*, que diu en Corbinos.

Després d'una col·lectiva dormida, amb un ensopeïment del qual no ens treia ni els clàssics abroncaments al jove Lluís Blanco, els del «M. T. K.» en varen ficar un, per zero els de casa.

Això, francament...!!! No. Esperin, volguts llegidors. Guardem la indignació per als postes.

Anem per la segona exhibició. El públic va rebre una sotragada mascle—que amb una altra així el malmetran—quan va veure a en Planas fer de porter, en Platko de mig ala, en Sancho d'extrem dreta i en Piera de reflí. Semblava un partit d'Inno-

La Junta del «Barça» ha enviat a cercar tres reflis xinesos, per veure si els socis estaran contents. Sembla que els porten enganyats. Ja rebran!

cents... i consti que això va sense malícia.

Perquè Déu va volguer, els nostres varen sucra dos cops. Amb tot això, aquell «M. T. K.» que va deixar-nos aquell regust de *fenómeno*, semblava que estés hipnotitzat.

Allà no hi havia ni M. ni T. ni K. Allà hi havia uns senyors que amb l'equip *mascota*—al que se'l va inventar que li donguin un *dulce*!—jugaven a donar patacons.

Però, fills meus, quan faltaven catorze minuts (1) l'«M. T. K.» com l'*ave fénix* neix de les seves cendres i comença a endinyar estopa—això és lèxic!—i gol que

tinc, gol que agafo. I quan començaven a fer bonic, l'àrbitre diu que prou, i prou. S'acaba.

Ara ve la indignació.

Senyors del «Barcelona F. C.»: Jo, en Quirova, soci de número de l'«Avant Fortpienc» i més fortpienguenc que un soci de la barriada, té el bon gust d'ésser més deportiu que en Jean Bouin, que al cel sigui.

Per això els participo que, per presentar equips cafeterils, no hi ha cap necessitat de molestar a onze senyors que vinguin d'allà dalt, d'Austria, i alguns amb la dona i tot.

Un «M. T. K.» mereixia un «Barcelona» com deu ésser. Perdre i empatar és un dos d'oros per al futbol continental. Vostès han de guanyar. Entenen? Guanyar!...

Es lo menys que poden fer.

—A veure si ens farem del «Martínenc»! — que deia un *énragé*.

QUIROVA

BOXA

En el «Cercle Barcelonès», el centre de reunió de la *gente bien* del carrer de Migdia, en Gironès, el rei del cacau, va desfer a l'Armanet com un bolado, i en Geo Morgan va pendre el pèl a en Marco.

En Gironès, quan va sortir a la palestra, ja feia cara d'estar empipat i de què pujava al *ring* a fer un escarment.

L'Armanet, que és campió de Normandia, que és un títol tan honrós com l'ésser amo a casa seva, no va poder resistir les clatellades del *krac* de Gràcia i va fer l'oca amb un *plongeon* que l'hi envejaria en Zamora.

Aquests combats ens agrada veure'ls perquè ens demostren el que són els campions de Bouches - du - Rhône, Languedoc i Normandia. Arriben aquí, i un

(1) La Jornada Intempestiva i El baül rotatiu diuen quinze, però nosaltres discrepem, com discreparien vostès si coneguessin el «patatòmetre» d'en Pepito Torrents.

—Veu? Aprengui, vostè que és del «Barça». Aquests xicots han perdut a Bilbao, i fixi's quina alegria tenen!

senzill *krac* de Gràcia o un *challenger* al campionat *amateur* del pes escarabat de la Bordeta, els fa una cara nova.

En Geo Morgan i en Marco sofriren repetides oscilacions durant el transcurs del combat, creient molts de bona fe que en Morgan se'n faria l'estella, però no fou així; el *krac* polonès va aprofitar tantes ocasions com varen presentar-se-li i aconseguí deixar a en Marco bo per a un *relicario*.

Dels altres combats, els direm que en Deodat i en López feren *match* nul, que en Puig va estovar a en Mompó i que en Blasco va sotraquejar de valent a en Rei.

La numerosa concurrència que assistí al acto salió satisfeta del local i més de quatre s'estranyaven de trobar-se a la una de la nit en ple Migdia.

LA MATINAL AL «CÓMIC»

Si ens haguessin enviat a fer la ressenya d'una pel·lícula d'en Charlot o d'en Salustiano, no ens hauríem divertit tant com fent la ressenya del combat Garcia-Mulat.

Resulta que en Mulat no és en Mulat, sinó que és en Murat; però després de l'eficax intervenció d'un espectador, ens assabentem que en Mulat no és en Murat, perquè és en Deodat.

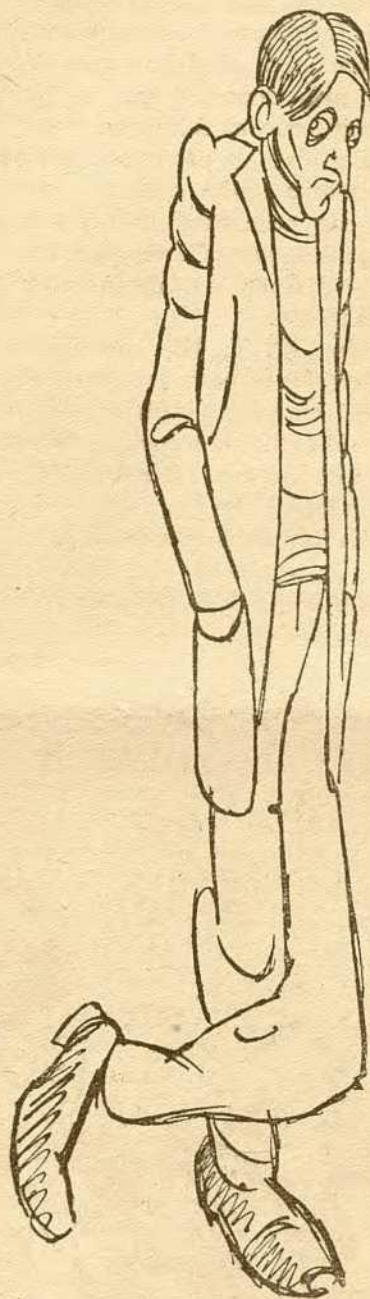
Tot això és més divertit que no pas deportiu, però el cas és passar l'estona.

El campió de la marina francesa va comparèixer al *ring* amb trajo de bany. De primer vàrem creure que ens volia obsequiar amb uns quants exercicis de natació dintre la palangana, però no fou així. Es limità a rebre una pallissa de l'*as italiano*.

L'Aracil i en Ciclone feren un combat a mata-degolla, sortint-ne amb vida tots dos per pura casualitat.

Mentre l'un buscava el fetge,

l'altre li treballava el flato; i un copet al païdor, una ventallada als ronyons o unes fregues a les barres, varen quedar ambdós a

—No em deixen boxejar, perquè diuen que estic massa flac. Jo que podria ésser un boxejador d'altura...

punt de solfa per a que els visités un *curandero*.

El primer combat, entre en

James i en Martí, va constituir el *clou* de la festa. Aquests dos xicotets, amb un estil clàssic, sense embolics de cap mena i sense *trucos*, lluitant a distància, engrescaren als assistents, donant una lliçó de boxa als que integraven el plat fort de la reunió.

De totes maneres, no ens queda altre remei que confessar que ens vàrem divertir.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

Les quaranta hores

Quan encara no existia la Reforma, a Barcelona la gent era ensopida i plena de miraments. Un minyó que muntés en bicicleta era considerat com un ximple i se'l veia passar amb desprecci, com si es tractés d'un boig. La gent es tancava a casa seva, o bé assistia a les Quaranta Hores a Santa Madrona o a Santa Maria del Mar. Però com que el món dóna voltes i avui només van en bicicleta els que no poden anar amb moto, i aquests van amb moto perquè no poden anar amb auto, les Quaranta Hores, que irremissiblement tenien de desaparèixer, per no fer-ho s'han transformat, convertint-se en quaranta hores de bicicleta. Els feligresos d'abans han esdevingut deportistes i noctàmbuls. Les quaranta hores es celebren al Velòdrom de Sans, i en lloc de portar-hi ciris i flors per als altars, els feligresos, que s'ano-

menen «Un grup de castissos de la Bordeta», «Els quatre pinxos del reventón», o bé «Les pintes de la llotja núm. 6» ofereixen primes de deu rals i de cinc pessetes per al que dongui una volta més furient per la pista.

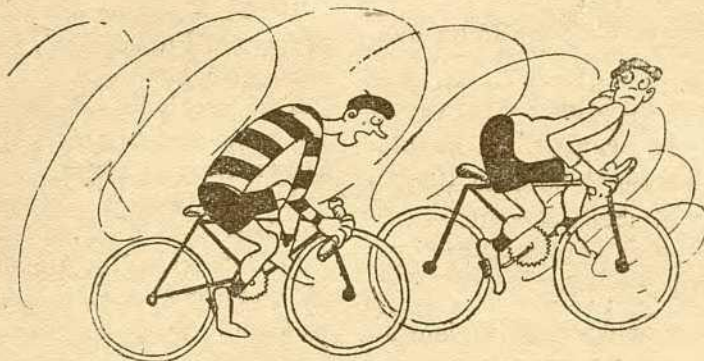
En Regnier, en Treserras, en Rubio, en Llorens, en Sant i uns quants més, fan anar les comes com uns esperitats i volten qua-

ranta hores sense que els rodi el cap.

Abans de la Reforma, no solament hauria rodat el cap als feligresos, sinó que mig món s'hauria capgirat veient giravoltar als *sprinters* d'avui en dia.

Qui els ho havia de dir a aquella bona gent que les Quaranta Hores es farien a l'americana!

SARAGOSANO

—Caram, quin fred! Qui sé aquest que ha passat?
—Deu ésser en Janer, que és el més fred...

ELS VALENCIANS I EN ZAMORA O QUATRE DE FRESQUES

A València estan que bufen amb en Zamora. El *Mercantil* de l'altre dia m'el deixa com nou. Llegeixin i no s'alarmin:

«En Valencia es quizá la población donde más admiradores cuenta Zamora. Dudo mucho, que en ninguna otra ciudad reciba el notable guardameta nacional tantas pruebas de consideración y hasta de afecto, como en Valencia.»

(Es un mal agraït. Ja ho diem nosaltres.)

«Los espectadores de futbol le aplauden con vehemente exaltación; los periodistas lo ensalzan constantemente.»

(Com aquí.)

«Sin embargo, el excelente por-

tero comienza ya a permitirse actitudes, que de persistir en ellas darían a entender que va sintiendo un endiosamiento absolutamente inoportuno.»

(Ja ens diran quan és oportú l'«endiosamiento».)

«Tienen, por ejemplo, derecho a sentirse grandes, a envanecerse y hasta a endiosarse un médico eminente, o un sabio astrónomo, o un gran literato, o un pintor ilustre, o cualquiera, en fin, cuya obra tenga cierta trascendencia en beneficio de la sociedad.»

(Beu-te aquest ou, *Ricardo*.)

«No afirmaré que Zamora haya caído de lleno en el mal gusto de ensoberbecerse; pero yo,

admirador de su habilidad (de esa habilidad que es una bagatela digna de ser admirada como tal), me permito advertirle que le veo en peligro de lanzarse por ese camino de los enorgullecimientos excesivos.»

(Bé: es veu que volen un orgull «bien entendido».)

«Le veo dar muchas órdenes, muchas voces de mando a sus compañeros; le vi anteayer atravesar el campo y dirigirse a la portería contraria a ejecutar por sí mismo un castigo que cualquier otro equipier podría haber llevado a cabo según es costumbre; le vi luego discutir con el público...»

(Es que quan està d'ullera és públic...)

«Lo de dar órdenes y contraórdenes incesantemente y lo de tirar un castigo (como si no se fiara de sus compañeros de equipo, o como si quisiera darle al castigo el carácter de una humillación hecha personalmente a sus contrarios, todo eso es muy reglamentario, pero es poco simpático por lo que tiene de altivez inusitada en los partidos amistosos.»

(Tenen raó. Paveries, no.)

«Y lo de discutir con el público, ni es reglamentario ni debe tolerarse a Zamora ni a nadie.»

Ai, Zamora, que perdràs cartell si fas el ceba!

PRECISA CON URGENCIA

hospital, con material apropiado para curar estacazos y demás golpes contundentes. No importa sea de segunda mano. Ofertas, al Colegio de Arbitros.

EL SENYOR CARDONA

(UNA BROMA PESADA)

El senyor Cardona fa la digestió. Poquet a poc es congestiona. La respiració devé fadigosa. No està de llomillo. Cada dia les mateixes engúnies i els mateixos tràfecs. La digestió del senyor Cardona ha devingut popular. Un amic el veu pel carrer, congestionat, feixuc, rosegant nerviosament el cigar, i l'atura.

—Amic, jo et sé el remei.

—Tu, sense dietes? Sense patir fam?

—Això, amb una mica de sidral després de dinar, et passarà.

—Caram! I com es pren això?

—Amb una mica d'aigua.

El senyor Cardona està satis-

fet. S'atura en un quiosc de begudes i demana un ral de sidral amb una paperina.

Arriba al despaig i demana aigua. Un aprenent n'hi porta amb un canti.

El senyor Cardona té un dubte:

—Com ho beuré? Amb canti?

Però tot seguit troba la solució. S'omple la boca de sidral i després hi aboca el canti.

—Brhxxx!!!!... Xaffff!!!!... Pxisssssss!!!!...

El senyor Cardona, treient sidral pel nas i per la boca, demana auxili als dependents.

Diu que n'hi havia per llogar-hi cadires.

Dova

L'hora del correu

Peret. — Posi's tranquil, que així que ens vagui li direm que ho xafa bé.

Un no «colegiado». — Veurà: això és qüestió de gustos. A nosaltres ens té el cor robat el «Fortpienc».

Una zamorista. — No hi ha res a fer per ara. Es massa tarambana.

M. T. K. — Que ens vol comprometre? Fugi, home! Som pobres, però honrados.

Tres empipats. — Només tres? Ja sumaven 64,218. Ara fan 64,221. *Suma y sigue.*

L. C. — Gràcies. Agraïts fins al rebost.

Un tafaner. — No. Aquell R. C. M. que firma a *La Jornada* no és en Cabot. Es en Calvet.

En el número vinent, si no surt destorb, començarem a publicar, en folletó enquadrable i esquincable, segons els parers, un documentat, pensat i meditat

Tractat psicològic de futbol

seguit de sis apèndixs (una veritable apendicitis) que tractaran de:

1er Consells per a que als àrbitres no els perilli el físic.

2^{on} Segurs de vida més ventajosos.

3er «El arte de ser paveró».

4^{rt} L'*of-fside* al alcanç de totes les fortunes.

5.º Cirurgia d'urgència.

6.º La ciència de nedar i guardar la roba.

Aquesta obra, que, si no arriba a monumental, serà ben bé arenas, es deurà a la ploma d'en

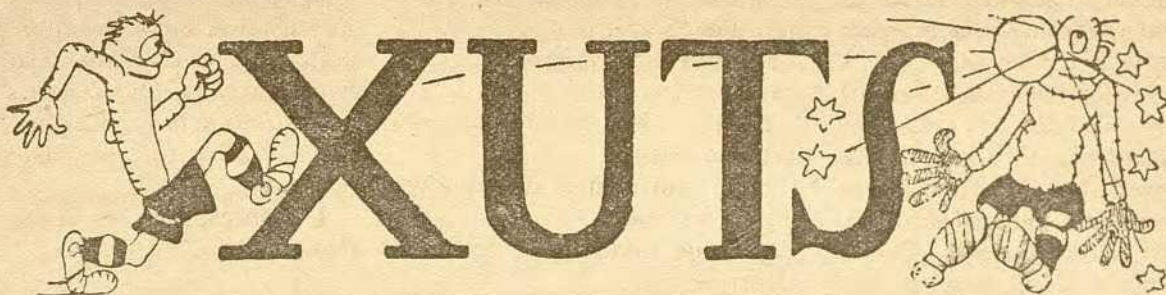
BUENDIA I GASSOL

assessorat per en Bru (si vol), en Sanpere (si volem) i en Quimet del «Monopol».

Es publicarà el primer dijous de cada setmana.

El senyor Cardona

Retallem d'un diari de Montevideo que sols tracta d'esports i es diu ben informat:

«Recibimos ayer la visita de un joven español, que dice llamarse Pedro Veja y haber militado en el primer team del Barcelona, uno de los mejores conjuntos de España.»

«Como Veja no tiene relaciones en Montevideo, lo que no le permite ponerse al habla con los dirigentes del football uruguayo, y deseando practicar en ésta el popular deporte, nos pide, a lo que accedemos, que hagamos notar su presencia en Montevideo.»

«Para los «acaparadores» debemos hacer notar que Veja, que es un joven robusto, de linda presencia y buen trato, viene provisto de documentos que le acreditan el haber militado por el fuerte team barcelonés, en los puestos de back derecho y centre-half.»

«Estos son los informes que podemos suministrar a los que se interesen en la «pesca» de Veja.»

I aquí, sense que ningú el conegui! Si s'haurà enterat d'aquell famós equip «mexicà» i voldrà provar fortuna pel mateix procediment!

* L'Uzcudum, un basc que pesa més quilos que tota la Redacció del XUT!, està fent una *tour-née* que deixarà senyal.

Nada menos que es diu Paulino!

Amb els quilos, les pinyes que clava i la simpatia del nom, posseeix totes les qualitats per arribar a ídol.

En Matas no cap a la pell. S'ha engreixat de satisfacció. La raspa va tenir de cosir-li els botons dels calçotets, que havien saltat...

Motius? Que mentre el «Barça», amb el «M. T. K», ha fet un paper més trist que en Torres Ullastres—que és lo més tristoi que coneixem,—l'«Europa» ha quedat com un trumfo amb l'«U. T. E.»...

Això i l'haver quedat a Bilbao una engruna menys malament que el rival de Les Corts, el té trastocat.

Està ben vist que en aquest món qui no s'aconsola...

Per portar un Larrañaga madrileny, preferim a l'Alseda, l'ídol del públic de Reus. Això, sempre.

Feliz viaje, señor Larrañaga. Que le frian un huevo de estruç.

El Noticiero de Bilbao, enraonant de la superfarolítica presentació de l'«Europa», que, per lo vist, varen viatjar amb una *Gula del perfecto gentleman*, diu una sèrie de «bacinades» que volen

ésser felicitacions pel deportiu comportament dels nois d'en Matas i que titola: «¡No parecen catalanes!».

Gràcies. Aquests elogis se'ls pot guardar per qui vulgui. Mus-sol!

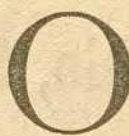
«En Zamora, a València, es va donar la satisfacció de fer un gol. Es va ficar a la clepsa tirar un penal i va tirar-lo. En La Riva troba que la cosa té la mar de gràcia...

Però, Ricarditu... ¿quan posaràs seny? ¿No veus que això fa tarambana? ¿O és que senties, com tots els porters i les porteres, un secret afany de comunicar-te amb el porter del davant?

El Cónclave ja diu la seva sobre aquest assumpte, però nosaltres hi afegim això que llegiran, si són servits.

Sportsman, de Bilbao, després d'una ensabonada perquè diem les veritats i perquè aquesta vegada els podien resultar agradoses, i després d'una fidedigna reproducció d'una auca sencera i una colla de ninots nostres, publica una atzagaiada que amb el títol de «L'última «bacinada» que l'«Heraldo de Madrid» dedica a en Zamora» varem publicar aquí. Els comentaris del treball de l'«Heraldo» són fets i pastats als

EL JUGADOR DE FOOT-BALL

bra de gran utilidad para presenciar, jugar o arbitrar partidos.—Reglamento oficial.—Léxico inglés-español.—Explicación del *off-side*.—Cirugía de urgencia.—Higiene del jugador.

Un tomo en rústica con cubierta en colores: 1'25 ptas.

nostres, amb lleugeres variants, i les estisorades per la mateixa paraula.

Aquest afanament el firma «El del Verde Gabán».

El caballero del Verde Gabán que es va trobar don Quixot, era més escrupulós que aquest bilbaí.

Consti que, a pesar d'això, creiem que

*No hay en el mundo
puente colgante
más elegante
que el de Bilbao.*

El dissabte que ve, a l'Esquerra de l'Eixamplis, tindrà lloc el banquet d'homenatge a en Janer.

Però els ciclistes, que són capaços d'organitzar bateigs amb bicicleta, no són capaços de fer-se servir per cambres muntats en tricicles o en *velocipedos*.

Deixant bromes a part, el XUT! s'adhereix a l'homenatge.

En Sami té un amic a la Junta del «Barcelona». No, no el direm el nom d'aquest amic d'en Sami. S'enfadaria, i prou que en tenim d'enemics. Sols direm que té un nas d'ampliació i molta pasta.

En Sami i el seu amic disfruten de la vida. Fan bé. Aquest món s'ha de pendre per la banda més riallera. El que no trobem bé, és que en Cabot digui que el senyor... (ai!; se'ns ana-

va a escapar!) és el «pare putatiu» d'en Sami.

Això és ésser *mordas*.

Els nois del «Gràcia» han sofert una pana.

Es el contratemps dels que volen córrer massa.

Que us creïeu que tot eren «Martinencs»?

Això d'ésser del XUT! és una llauna.

Avui hem trobat un senyor que ens ha dit:

—Avui he fet una cara nova a un redactor fotogràfic de *La Jornada*.

—Burrango!

—Figuri's que en el «Premi Jean Bouin» jo anava en moto amb side..., perquè jo tinc moto amb side.

—Vaja, el felicito.

—Un auto de *La Jornada* que duia a en Permanyer i en Torrens, em clava cop amb el palafang al side. Tocar-me el side?

—Figuri's!

—Jo, pim, pam, pum! Li he fet un ull com un pebrot i li he enviat el «Fessar Zeiss» a la misseria! Eh?

—Carai, home!

—A la «delega» tots estaven per mi. Tots! He pagat la màquina, això sí: sis centes peles, sap?...; però, res: estic content. Expliqui-ho al XUT!, expliqui-ho!

Ja està explicat.

Ja saben vostès que un senyor que té side amb moto, o moto amb side, va atinyolar a un senyor que tenia un «Zeiss».

Això no té la gràcia d'una pel·lícula de Charlot... però Déu n'hi dó.

I després, que les coses, ben demanades...

Ja tenim una altra *lumbrera*. El senyor Larrañaga, el reffi que va arbitrar els partits «M. T. K.»-«Barcelona», va quedar com un sòmines.

Quan el públic cridava, rodava el cap amb els ulls suplicants, com volent dir:

—Què voleu que xiuli: panal, faut?... A mi no em ve d'aquí. El que vull és que estigueu contents.

Va castigar *fauts* que eren *hauts*, penals que eren *còrners* i *hauts* que eren *off-sides*.

El felicitem per la seva originalitat.

La Jornada ha organitzat una cursa i no ha plogut.

Ho fem constar per a desvanèixer els rumors de què en Gual tenia que veure amb aquella Redacció.

L'altre dia, en el local del «Barcelona», en Torres Ullastres s'entestava en demostrar que en Sami és el millor davanter dels tres hemisferis. I tant va parlar,

Bicicletes "OPEL" (Alemanyes)

Les més resistents

Tipus turisme i carreres

Unió Comercial Espanyola, S. A. - Bruch, 166

que, a la fi, l'Alcàntara, ja atabalat, va dir-li :

— ¡Hombre! ¡Me está usted resultando como el campo de San Mamés!

— Per què?

— ¡Porque siempre «es-tá-blán-do»!

En Cella, el diumenge passat, no va ttrepitjar a cap austríac.

Ho fem constar amb aquella satisfacció.

En Carulla va fer un *feio*. Xut que tirava, xut que anava als núvols. Menys mal que va tirar-ne pocs. Els xuts d'en Carulla són com els bitllets de mil pàfies. Són pocs i passen alts.

Vostès pateixen del cor? Tenen els nervis flacs? Sí?

Doncs no vagin a veure en Torralba jugant de defensa. Els podria resultar dolent per la salut.

Ei! A no ésser que siguin socis de l'«Europa»...

Ara som d'allò més amics amb uns àrbitres que abans ens volien atinyolar.

Ja ho saben, doncs :

En amenazas de árbitro y llanto de mujer, no hay que creer.

Per acontentar al públic femení de la tribuna nova del nou camp de l'«Europa», els jugadors del primer equip del Campió—ei!, ara per ara...—seran garrells.

Es insospitada la simpatia que entre les nenes té aquest anties-tètic defecte.

En Jaumandreu va amb boina.

En Jaumandreu porta una mascota sota el jersei, que l'hi enclastaran a un ronyó si bada.

En Jaumandreu té un xiquet de por.

Això és part de l'Evangeli de Sant Joan.

El digne àrbitre senyor Alse-da, més conegut per la seva fibra poètica que pels seus arbitratges —fora de Reus,—ens ha concedit l'honor d'una intervui.

En el proper número «La Bruixa del Metro» la publicarà, per a profitós estudi de la joventut que puja amb aficions a què l'atunyinin, els diumenges, en els camps.

L'altre dia ens vàrem topar amb en Bosch, el *blanqui-azul* crònic. Anava més content que en Sancho quan li diuen indiscutible. L'esbojarrament li vessava.

—Que has convençut a la Junta?—vàrem preguntar-li.

No. Es que avui l'«Español» ha tingut un gran dia. Ha guanyat en l'*hockey*, ha guanyat la cursa a peu i ha atunyinat al «València»...

—Si que, *amigu*...

—En La Riva està engrescat per mig any més!

A en Garrobé ja me li diuen «as». En Julià no pot dissimular els gelos.

No t'hi encaparris. Ell podrà ésser «as», però la teva distinció que se la pinti.

Elements conscients de l'«Europa» ens han demanat que no tornem a dir que en Garrobé fugirà de Gràcia.

Aquí no se engaña a nadie.

Continuem creient que és veritat i tenim de dir-ho.

Ara, que poden aconsolar-se.

D'en Zamora, l'«as», el *no va* més dels porters de l'Univers, corren rumors que fan basarda.

El «València» diu que li ha ofert dotze mil duros (60,000 pessetes, perquè no rumiin) per tres anys de porteria.

Ho donem a títol d'informació i amb més reserves... que el primer equip del «Barça».

Amb moltes més reserves.

En Weiz, de Girona, ha guilat a la *Hungria de sus amores* amb el «M. T. K.».

En Platko no ha tornat.

Què diran a Budapest?

La família Satrústegui, amb l'ajuda de la família Isamat i algú més, han atunyinat als francesos, amb allò de l'*stik*, per 4 a 2.

Això de clavar panaderes als francesos és cosa que ens engresca fins jugant a dòmino.

Felicitem als senyors Satrústegui, Isamat i famílies per aquest triomf... i que Déu els ho pagui.

Visca Espanya!

¡Abajo la oliva y arriba el limón!

L'Alcoriza puja que és un *contento*.

Es la *juventud que empuja*, que deia en Rubèn Dario. I no ho traduïm al català per raons de moralitat.

Els de l'«Europa» estan capficats. Què dimoni li passa a en Cros? No és el mateix d'abans. Està trist i fins s'amagreix. No

NATACION Y SALVAMENTO DE NAUFRAGOS

evitar los peligros.—Manera de salvar los naufragos sin riesgo.—Tratamiento de los ahogados.—Aparatos y útiles insumergibles.—Invenciones y teorías modernas.—Un tomo en rústica: 60 céntos. En tela: 1 pta.

Reglas y principios para aprender a nadar.—Medios para

enraona. Juga esverat i la dinya. Què tindrà?

Prou s'ha volgut esbrinar si és qüestió d'ambicions no satisfetes. No és res d'això. En Cros no en gasta, d'ambicions.

Seran amors contrariats? No, senyors. Sabem que no. Què tindrà, doncs?

Els de la Junta no fan més que preguntar-se:

—A aquest xicot li'n passa alguna. Però, què li passa?

El redactor d'*Sports* a Bilbao, quan els partits amb l'«Europa», va voler fer una entrevista a en Pelaó.

Aquest va dir que ni amb *Sports* ni amb en Trabal volia sapiguer res i el va aviar.

El nostre fracassat company va redactar el telegrama més *salao* que s'ha rebut a *Sports* en sa curta existència, que acabava dient: «...*pronunciando palabras mal gusto contra Trabal y Revista.—Fulanito de Tal.*»

Veus, amic Trabal, el que té posar-se malament amb els capitans?

L'Adrià ha escrit una crònica sense cap falta de sintaxi.

Al tanto, col·leccionadors d'efemèrides!

Els jugadors de l'«Europa», quan acaben un partit, surten corrents del camp nou de cara al vell a dutxar-se i afaitar-se.

L'altre dia, en Cros corria vol-

tat de xavals i un d'aquesta casa li va dir:

—Ara feu cross?

I ell, amb posat de murri, va contestar:

—Un «Cros» doble!

Aquest estirabot d'enginy de l'home que més amoïnats té als de Gràcia, ens va atabalar.

S'HA EXTRAVIAT

un equip que a voltes perdia als camps de futbol barcelonins.

Es donarà peixet al que en dongui raó.

R. C. DEPORTIVO ESPAÑOL
Carrer de Casp

Quan al segon «U. T. E.» en Cros va encepegar dos gols seguits, un amb el cap com els millors, els socis que pasturaven al camp varen treure el ventre de penes i es va sentir un «Ai! Gràcies a Déu!», que fins la tribuna es va tambalejar.

Ha ressuscitat en Cros?

En Quicoff diu que sí..., però en Quicoff viu a Gràcia i no se'n pot fer cas.

L'Olivella no hi creu amb això del camp tou. Diu que són romànços.

A Sant Mamés va procurar enfonsar-hi un dit i no va poder.

Excuses, ja t'ho diré.

En Montesinos, fent de jutge, hauria fet forrolla.

Perquè hi ha que veure com «falla» algunes voltes!

Oi, Zamora?

En Boas està empipat amb el públic. Diu que no hi entén pilota i que està a les capses del reglament.

En Boas es veu que no ens coneix. Entre el públic hi ha cada especialista en penals i orsais que esvera.

Oi, Vidal i Ribas?

Quan en Boas tocava a plegar, guillava esverat cap a la barraca, com el «Gallo» en ses *espantás* clàssiques.

A la cuenta, li havien dit que aquí s'acostumava a atunyinar al reflí, i l'home no estava per brocs.

Un àrbitre ben conservat, pot viatjar molts anys, oi?

En Cella en va fer una com un cove. Val més que no en parlem. Ens posariem seriosos, i primer que això, socis del «Barcelona».

Però això ens recorda aquells temps en què en Raich, de l'antic «Espanya», es queixava de la Directiva del seu club.

—Per què et queixes?—li preguntaven.

—Perquè em tenen entre Cella i Cella. No tinc raó?

Oi, Alcàntara, que tenia raó?

IMPRESA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

LOS HERMANOS KARAMAZOV

La obra cumbre del más grande novelista ruso y uno de los más geniales del mundo, FEODOR DOSTOYEVSKY. Novela de análisis minucioso de las más hondas y sombrías pasiones. Estudio incomparable de las múltiples emociones del alma. Maravillosa descripción de las refinadas sensaciones que produce el dolor.

LOS
SENSUALES

Si quiere conocer uno de los más grandes monumentos literarios que ha producido la mente humana, adquiera este libro. Un tomo de 350 páginas, 3 pesetas.